

въ Харманлий. Върнаха са въ Харманлий, прѣкарахъ частта отъ нощта. Нуждна бѣше и дневна отпочивка за да възстановятъ падналитѣ сили, като изведиждъ дохожда самъ Скобелевъ.

— Поздравявамъ ви, братъя, съ походъ въ Одринъ.

Нито съ единъ други генералъ солдатитѣ направили бихъ подобното.... Съ него мрачни, съсърдоточени, уморени, но вървахъ и вървахъ.... Когато вече бѣше твърдъ много трудно, тогава Скобелевъ слизаше отъ контъ намѣсваше са въ редоветъ.... Ведиждъ, слѣдъ седемдесетъ-верстно отпочивание, силитѣ у людиетѣ окончателно отпаднахъ, а наирѣдъ са явихъ свѣдѣния за движеннето таборитѣ на египетскій принцъ Хассана. Скобелевъ доближи при людѣтъ си.

— Гълъбчета... На послѣдъкъ.... Неужели до самиятъ Одринъ ще да са посрамимъ...

Станяхъ солдатитѣ.... Тръгнахъ... Краката са отказватъ, едвамъ-едвамъ прѣстѣиватъ.

— Другари.... Още едно прѣминаване; довечера съ каша ще ви нахраня....

И солдатитѣ, смѣящи са, тръгнахъ тъй бързо, че не само достигнахъ Хассана, но още му отрѣзахъ упашката, т. е. завзехъ грамаднитѣ кервани и сто камили.... Отпослѣ всичкитѣ бѣхъ у Скобелева въ дивизията.

— Това сж наши камили.... Походни.... Тя о добро животно, истинско солдатско животно... Хваляхъ тѣ камилитъ.

Едно за което са грижаше Скобелевъ изъ всичкитѣ този пѣтъ, бѣше щото солдатитѣ му да сж постоянно нахранени. Всѣду на походътъ, въ бойтъ, въ пустинното безлюдие и едвамъ завзетиятъ градъ при това, горѣщата храна са явяваше своевременно и хората ядыхъ до пукване.

— Съ тѣхъ всичко можешъ да направишъ, нужно е да умѣешъ.

— Защо на другитѣ не са удаваше да правятъ таквизъ пѣтувания?

— Виждате ли душице, (любимо слово на Скобелева), нужно е щото генералтъ да са ползува съ грамаденъ авторитетъ у солдатитѣ щото тѣ да го любятъ... Тогава ще направимъ всичко. А едното и другото са спечелватъ не отведиждъ... И не даромъ. Ведиждъ това имахъ и въ себе си, вънъ отъ това, енергията да кипи, нѣма отъ какво да са боишъ. Можешъ чудеса да направишъ... Разбирате